

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap szeptember 27^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. A' szerkesztői hivatalban évnegyedenként 's képek nélkül is válthatni példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

J á n o s h e g y .

(Népmonda.)

Ohlyan szép volt! 's a' mulandóság még sem kímélte-meg; olyan jó volt!
's a' természet vastörvényei kivételt nem szenvedtek iránta.

Vajda.

Magosan emelkedik hazánk fővárosának, a' hajdan királyi Budának, hegyláncza közül egy magános, kúp formájú tető, melly, mint valamelly trónuson ülő király, büszkén hordozza szirtfejét társai felett, őket egy egész fejjel meghaladó. E' hegy régi időktől óta J á n o s h e g y é n e k neveztetik, 's a' künn csatangolni szerető Budapestiektől, kik nyaranta számosan tódulnak a' szemgyönyörködtető hegyvirányra (hajdan Svábhegy), a' setétenvidám ligetszugba, 's a' regényes Maria völgyébe, ő is gyakran meglátogattatik. De csak kevesen tudják, milly regényes történet ada nevet e' hegynek, 's még kevesebben, hogy „János hegyének“ csak a' hegy; maga pedig a' tulajdonképi kúp „M á r t h a b é r c z n e k“ neveztetett már a' legrégibb időkben, 's valamint ez maga, ugy története is szoros kapcsolatban van a' János hegyéével.

Miután t. i. XI. Konstantin császársága elenyészett, 's II. Mohamed magát a' császári fővárost, Konstantinápolyt is elfoglalá, sok szabadlelkű és zsarnok-igát nem tűrő Görög egy szebb jövődőtől kecsgettetve inkább kibujdosott ősei honából, 's földönfutóvá lett, hogyszem szemmellátó tanúja legyen nemzete sanyargatásainak, 's végképi letapodásának. Ezen menekvők között volt egy archimandrita is Thessalonicából, egy főnemből eredt, bár már öreg, még is lelkes és nemzetét szívében hordozó férjfiú, kinek nevét azonban a' chronica fenn nem tartá. Ez nemzete végpusztulását látván, 's a' hatalmas ellenerő legyőzését ön nemzetéből nem remélhetvén, eltökélé magában hazáját oda hagyni, 's Hunyadi Jánosnak, a' magyar nemzet akkori nagy hirű igazgatójának, hatalmas pártfogásáért nemzete nevében esedezni. Ő szoros ismeretségben volt több jeles magyar főpapokkal, kiket a' konstantinápolyi zsinatban ismert-meg, jelesen

Széchy Dénessel is, Hunyadinak még akkor barátjával. Ezek közbenjárásában egy részről, más részről a' Magyaroknak diadalmas karjaiban bizakodván már mintegy előre bizonyos volt benne, hogy nemzetének szomorú ügye a' Magyarok honában résztvevő keblekre 's karokra találанд.

Még egyszer felment az ősz főpap Kurtiah hegy magos tetejére, honnét gyönyörű kilátás vala az egész városra, a' thermei tenger-öbölre, Macedonia végtelen térségeire, az ezeken kigyózdó folyókra, 's messze éjszakon a' kék távul ködjeibe elvesző hamvas hegylánczra, Xerolivadóra; és fájdalmasan veté könyvekkel eltelt szemeit a' 360 oszlopokon álló szent Demeter templomára, mellyben ő annyi évektől óta hirdette ősei vallását, most pedig hitetlen Törökök kezeibe jutván, benne az Islam leczkéji hangoztatnak; 's innepélyesen összekúcsolván reszketeg kezeit, csendes ahitattal állott, mintha egész nemzetére mondaná az áldást. „Nemzetem Istene — így fohász-kodék azután — ne engedd, hogy a' szabadon született Görögnek nyaka idegen zsarnok igája alatt görbedjen, 's adj ősz szolgáltnak elég erőt céljához, elég malasztot célja kivitelére. Hiszen te az embert szabadon teremted, 's a' szeretet Istene vagy!“ — Imigy imádkozék az ősz pap Kurtiah magos tetején, 's az ormok szele ezüst sugárok gyanánt lebegteté feje körül ősz haja szálaait, és mellig leomolt szakállá tisztos havát.

Elvégezvén ezen végfohászát, mindenével, miye volt, egyetlen egy leánykájával utnak indult, és számos viszontagságok után elérkezett oda, hova hő reményei hívták, magyar országba. Szép reményei azonban nem valósulhattak; mert magyar ország 's Hunyadi a' magok részéről is úgy el valának foglalva a' Törökkel, hogy minden erejüket ön védelmükre valának kénytelenek fordítani. Fájt, kétszeresen fájt az archimandritának ezen csalatkozása reményeiben: de átlátván annak lehetetlenségét, megnyugodt a' végzés rendelésében. Azonban ereje napról napra fogyván, részint elaggott öregség, részint a' háborgó idők végett hazájába visszatérni többé nem akart. Hatalmas barátjainak minden ajánlatit eltolá magától, 's a' nagy világ piaczatól félrevonulván Buda ormai közé rejtezett, és ott a' rengeteg mélyében egy magos tetőn felüté laktanyáját, a' csendnek és leányának élendő. Csak a' legszükségesb eleség beszerzéséért ballagott néha néha leányával, akkor is nem Budára vagy Pestre, hanem a' közel fekvő falakba, nevezetesen a' hegytanyája alatt fekvő kisdud de jó szívű emberek-lakta Budaközre.

Itt a' csendes magányban, a' szép szabad természet virányain — ha nemzete sorsán néha néha érzett fájdalmait kivesszük — csaknem boldogul és nyugodtan élt az ősz férjfiú. A' hegynek kúpja

akkor is, mint mai napig, kopár volt; de egyéb része köröskörül be vala nőve százados tölgyekkel és cserfákkal. Tanyája egyenesen a' kúp alatt a' hegy derekán vala felütve gyönyörű kilátással a' regényes ligetszug felé. Ezen szép kilátás bár kecsegtette őt, még is szeretett naponként a' kúpra felmászni, ott lelkét szabadabb 's nagyszerűbb benyomásoknak általengedő. Ki valaha volt e' magas tetőn, csak az képzelheti-el az öregnek élményét. De az ősz főpap élménye kétszeres vala; mert ő a' szép vidéket önhazájával, a' regényes halmokban és hegyekben, mezőkben és folyamokban változatos, gyönyörű Thessaliával összehasonlítva éldelé. Ha vágó szeme messze keletre tekintett, 's ott a' hamvas Mátrabérczeket és az ősz Kárpatok csucsait látá, a' tetemes Öt a 's az isteneklakta Olümpos nem akarva is elméjébe torlakodék; a' méltósággal kanyargó erdők és városok között haladó nagy Dunában mindig hazája folyamát, a' csendes folyású Peneios-t képzelé magának, 's az ennek partjain fekvő paradicsomi Tempét eléggé látta azelőtte elterülő rónán, a' falukkal, legelőkkel, termékeny gabonaföldekkel, szőlő-hegyekkel, halmokkal és folyókkal elhintett gyönyörű panorámán. Sőt még a' helynek is, hol állott, e' kúptetőnek is milly hasonlatossága volt Pelion hegyével, melyet a' Gigások Ossára tornyoztak, hogy az eget vivhassák; mert nem olyan-e János hegyének kúpjá, mintha mesterségesen tették volna valamelly óriási golyóként magának a' hegynek tetejére? De legnagyobb öröme volt leányában, a' hollóhajú, szép, még élete első tavaszában viruló Mártában.

A' természet 's atyjának gondos nevelése ezen leánykát nemcsak mindennemű jeles lelki tulajdonokkal ruházák-fel: hanem e' belső tulajdonai mellett jeles külkecsekkel is diszeskedék elannyira, hogy a' szem és sziv egyiránt bálványának nevezheté.

Nem volt az ő arcza azon a' mi éghajlatunk alatt egyedülidve-zítőnek gondolt lilium alakok egyike; nyaka nem volt sem alabastrom, sem hattyú fehérségű, keble halmái nem voltak hóhalmok; ah! mert a' hó hideg és fagyos; görög országnak hév-ege pedig fagyot hideget nem tűr; éghajlata és hölgyei meleg érzésűek, hevesek és forrók, mint a' rózsapirosan kelő nap déli sugara. A' szép göröglány pedig ilyen vala, 's keblének hévtüze napsugár leheletként ömlék-el eperkerek alakján, 's az ember őt inkább barnának mint fehérnek nevezheté. De ki ezen szabályos alakot, e' félgömbölyeg áll, e' szeliden hajlott orr, e' kis cseresznyeszáj, e' se teljes se szikár arcok, 's ez idomos homlok kellemteljes harmoniáját e' setét pillájú lelkes szemmel, a' boltosan íves szemöldök 's a' hajnak éj-

fél-sötétjével összevetvén, a' könnyű kisdéd lábkát, a' se kis se nagy természet sugar's aránytökélyes növést látá, az a' kedves leánykát nemcsak szépnek de bájlónak is vallá. De e' külkecsék nem voltak Mártának egyedüli bájai; szép lelke ezeket, mint napvilág a' holdat, ragyogásával sokkal felülmulá. Világos ész, előítéletlen értelem, emberszerető szív, egy soha nem borongó, mindig nyájas és mosolygó kedv, melly mint majusi szellő a' rétek virágaival édes-szeliden enyelge mindenkor; ezek valának, mik őt neme egyik példaképül tévék. Milly boldognak érezheté magát még szigorú magányában is az öreg archimandrita e' bájos lénynek társaságában! milly büszkeséggel nevezheté azt leányának, az egyetlent, a' forrón szeretettet!

De nemcsak édes atyja szereté e' bájos teremtményt; mindenek, kik őt ismerték, az egyszerű romlatlan erkölcsű falusiak, mint valamely isteni lényt tisztelék és szerették, mint ki nyájas fesztelen leereszkedése, vidor társalkodása, elmés mulattatása által egyszerű körükbe életet és élményt önte; noha iránta még is mindig némüleg visszatartók valának, 's a' legelmésebb leányok se tudtak egészen hozzá simulni; a' legbátrabb legények is bizonyos távolságban maradtak tőle: mit részint lelki fensőbbiségének, részint atyja rejtvényes körülményeinek lehete tulajdonítani.

A' közép évben még igen sokat tartának az emberek a' bucsúkra, 's alig vala helység, melly legalább évenként egyszer ne tartott volna illy népinnepet egyik vagy másik szentnek tiszteletére. Régen hallá Márttha falubeli barátnéjítól, hogy Budaközön az ajtatos nép nagy 's népes bucsúval szokja innepelni boldog asszony napját. Márttha még soha se látott bucsút, 's vágyott látni az előtte ismeretlen innep szertartásait. Engedelmet kére tehát atyjától a' megjelenhetésre; de az ősz főpap magányában maradt, 's a' leányka egyedül ment Budaköz népinnepére. *(Folytatás következik.)*

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

E s z t e r g o m. *(Folytatás.)*

Megmaradt ezen fényében Esztergom vára a' szerencsétlen mohácsi csatáig, hol az övéitől nem elegendő jó tanácsokkal támogatott gyermek-király II-dik Lajosnak, Szádkán esztergomi érseknek, több fő papok, 's ország nagyainak eleste, az 1526-ik esztendő t véres betűkkel iratá magyar ország évkönyvébe. Ámbár nem jutott is azonnal Esztergom török iga alá; de Solymannak a' vérengző csata után minden felé kóborló serege által nem kevéssé rongáltatott, mindazonáltal nem vétethetett-be; mert habár parancsnoka, a' rossz lelkű Orbanczi Endre, a' butoraikat Dunán Pozsonba szállító

Budaiakon tett zsákmányával a' közelgető Törökök elől a' várat el is hagyá, de egy alacson sorsú, 's Nagy Má té nevét méltán érdemlőnek vitézsége megtartá azt. Hatalmas két ellenfél viszálkodék most a' magyar koronáért: ausztriai Ferdinand, és Zápolya János. Ez a' mohácsi veszedelem után azonnal országgyűlést hirdetvén Tokajba, pártos hiveitől királynak kiáltatott, és mit sem késve az üresen állott esztergomi érsekséget Várdai Pál egri püspöknek adván, a' Perényi Péter által Fehérvárra vitetett szent koronával magát megkoronáztatá. Az alatt a' nádor Báthori István által Pozsonba hirdetett gyűlésben Ferdinand is az ország nagyjai más felekezetétől királylyá neveztetik, 's hatalmas seregével Budára mentében Komáromot, Tatát, elfoglalván, midőn a' Ferdinandnak minden részről utat nyitó Nádasdi Tamás a' Zápolyának részét pártoló érsek testvére által erősen védett Esztergomba érkezett volna, dombolva kérte-föl a' várat, honnét hasonló mérgű feleletet nyert a' kiküldött vitéztől. Egyre ropogtaták most az öldöklő fegyverek mindent szét-duló játékokat; míg az ide jött Ferdinándot szívesen (bizonytalan azonban, nem szinlett tettetéssel-e) fogadá Várdai Pál. — Ferdinándnak nagy erővel közelgése a' Budán tartozkodó 's az ellentállásra elegendőkép el nem készült Zápolyát nagy zavarba hozá; azért seregét Pesten alá szállította. Alig tudá ezt meg Ferdinand, Budát minden nagyobb vérontás nélkül elfoglalá, 's innét Fehérvárra menvén, a' nádor által kitanitott Perényi által a' helyére nem vitt szent koronával magát 1527-ben megkoronáztatá.

Látván Zápolya, hogy Ferdinand hatalmas erejének megalázására elégtelen, maga és az egész kereszténység vesztére Laszki Hyros követe által Solymannak pártoló 's királyságába visszahelyeztető segítségét kikéri; kinek magyar országba siető győzhetetlen erejű serege elől Ferdinand Bécsbe vonulván, Budának védelmét Nádasdy Tamásra bizta; de ezt az összeesküdt pártosok bezárván, alacsony árulással föladták a' várat; 's midőn ott mindent szét-dolna Solyman, hatalmas seregét Bécsbe indítván Esztergomba jött 1529. Ezen idő közben végveszélylyel fenyegető elcsüggedésében Várdai Pál az egyedül Bécs fenntartására figyelt Ferdinándnak részéről elállván, míg a' rettenetes török sereg táborot vert, elhatározá magát Zápolya részére térni. Követeit Gothi Miklóst és Gesti Lászlót tehát Solyman táborába küldi, 's magát övéivel kegyelmébe ajánlja. Pártfogást és a' táborba kimenetelre szabadságot nyervén küldöttjei által, a' dolog szerencsés kimenetelig másnap Muthnoqui (Mutnoky) Mihály őrizetére bizá a' várat és várost, 's az udvarában nevelt 300 lovag, 's ugyan annyi gyalog nemes ifiak

*) kíséretében a' tisztes fő pásztor Törökök táborába kimenvén a' katonák zajgó örömei között nagy szívesseggel fogadtatott, 's mintegy büszkélkedve, hogy a' hit főpapja magát közökbe megalázta, Ibrahimtól nem messze, a' Jancsárok zörgő fegyverei között, jegyeztetett-ki Várdai Pálnak a' hely. Férjfiás, lelkes, 's mintegy lebájló nyájas szónoksága Solyman szívét könyörületességre indítván teljes becsülettel fogadtatott, 's a' táborból el se bocsájtatott, hanem Solyman Várdát magával Bécsnek ostromlására is el vivé, honét a' tovább tartó haszontalan vivás után Budára visszatérvén, midőn Zápolyát királyi székébe helyezteté, egy pogányban csudálható kegyességgel Várdát pártfogásába ajánlá, 3000 Törököt hagyott Zápolya védelmére, 's honába visszatért.

1530-ban midőn Zápolya János katonáji Sziget váránál haszontalan tölték az időt, Ferdinand magyar és cseh országból gyűjtött seregével, és Károly császártól, testvérétől, nem különben a' német hercegektől nyert segítségekkel Buda ostromlását és a' Törökök segedelmében elbizott Zápolyának az országból kiűzését határozá-el; 's valamennyi seregét Rogendorffra, a' nem rég kiállott Bécsi ostromnál legnevezetesebb vitézre, bízta; ki azonnal ágyúkat és más minden hadi készüléket hajóra rakván, seregét a' Duna mentében levezeté. Midőn Esztergomba érkezett, Várdai Pál, kit tavál Solyman Zápolya részére vezérlett, minekutána a' török szövetségtől irtózását kijelenté, ismét Ferdinandnak ajánlá hódulását, 's Buda várát ostromló seregének élelmet és pénzbeli segédelmet küldött; mi több, örömében, hogy a' török szövetségtől megszabadult, az esztergomi megyés templomban emlékül a' szent kereszt tiszteletére oltárt csináltatott, és bizonyos napokon véghez viendő isteni szolgálatokra misés papokat rendelt. Miután Rogendorff Budát 50 napi ostromlásával rontaná, december 19-én megtámadásával föl hagyott, és seregének nagy veszteségével magát Esztergomba vontatott; hol Laszky Hyrossal, Zápolyának követjével, 3 hónapi fegyverszünetet kötött; melly békekötést a' két ellenkirály később 1532-ki április utójáig azon föltétellel hosszabbította-meg, hogy Esztergom közösnek nyilatkoztatván-ki, biztosítás okáért Zsigmond lengyel király, és György **) szász herceg, mint közbenjárók, Ferdinand részéről

*) Ezek az érsek felügyelése alatt nyert neveltetésök által erkölcsi és tudományos tekintetben annyira műveltettek, hogy midőn a' polgárok valamelly rossz magaviseletű ifiút láttak, szokásuk szerint illy ítéletet hoztak felőle: „ez se neveltetett ám Pál érsek udvarában“ mi később a' Magyaroknál közmondásul szolgált. — P. S z ö r é n y i.

**) Istvánffy a' szász herceget Firinek írja.

Esztergomot, Zápolyáéról pedig Nagyváradot zálogosítsák-el, és tulajdon kormányzójikra bizván addig is polgáraikat hiteltessék-meg.
(Folytatás következik.)

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Diadinai meleg források. Jaremba térítgető (missionarius), midőn Kars, Bajazid, Etschmiatsin városokon keresztül az Euphrat mellett fekvő török-orosz tartományokban utaznék, meglátogatá a' diadinai meleg forrásokat is, 's azok felől ezen leírást közli. „Diadina egy váracska, melly Bajazidtól hat mértföldnyire fekszik, 's az Oroszoké. Attól fél mértföldnyire vannak a' meleg források, hol a' szemét igen festőleges látvány gyönyörködteti. A' források előtt sok sátor-sorok és csoportozatok állanak, mellyekben katona-tisztek laknak; kevés távolságra fabódék vannak beteg katonák számára, kik ide küldetnek, 's ezen hasznos víz használata által többnyire kigyógyulnak. Ama hely, hol a' betegek tartozkodnak, nem egyéb, mint egy rendkívüli fehérségű darab, melly legkülönösebb történet által az Euphratnak, mellyet a' Törökök Murat vizének is neveznek, bal ágán hidat képez. Ezen hid, vagy inkább a' vízbe nyuló dombnak hosszabbulása oly széles, hogy rajta több ember járhat egymás mellett. Némelly távolságra tőle hasonló néhány illyes előnyomulásokat láthatni, mellyek szinte hidakat formálnak, 's a' gyógyulóknak sétahelyökké szolgálnak. Ezen természeti hidakat az Oroszok Nakybi-knak (daganatok, duzzadások-nak) nevezik, mellyek, véleményök szerint, lassanként nőttek-ki, 's a' folyóvíz fölébe terjeszkedtek. A' források vas és mészrészekkel vegyes kénközsavany-ságokból állanak, 's igen csekély téren fekszenek egymás mellett. Az Euphrat közepén is, a' hidak egyikétől nem messze, meleg forrás bugyog-ki, mellynek alkató részei azonban még ismeretlenek.

KÜLÖNFÉLE.

Somogyi enyelgések.

Frankenburg Adolftól.

1) „Mi az urnak fizetése?“ kérdé egy urszéki ebédnél A. szolgabíró a' mellette ülő kasznárt. — „„Felette ki van mérve; kivált ha az áccidentiák nem pótolnák““ — válaszola ez, és a' tányérján heverő urbéri csibének melljét kezdé bonczolni. — „Áccidentiák! — echoztatá gúnyhanggal a' kérdező — ugyan kérem, mik azok az áccidentiák?“ — „„Azt szolgabíró ur bizonyosan jobban fogja tudni, mint én““ — lön a' szerény tudósítás.

2) Az 1831-diki cholera alkalmával B. falucska előtt jó későn megállittattam. „Van-e az urnak levele?“ kérdé a' felvigyázó vasvillás pór. — „„Igen is.““ — „Tegye csak ide a' vasvilla fogai közé.“ — De a' setéség miatt én az alázatos parancsot elég ügyesen nem tudván végrehajtani, a' paraszt azonnal kezemből kivevé a' passust, és a' mondott helyre szurá. „Várjon egy kevéssé az ur, míg a' nótárustul elolvastatom“ — és egy jó fertályig hagyott várakozni visszajöttéig. „Az ur nyavalyás helyről jön; itt nem szabad bemenni“ — szólla a' visszajött faluór, és kezembe adá a' füstöletlen passust. — „„De jó

ember! illy későn hova menjek már?“ — „Tudja-e az ur mit? menj-en-el csak itt tőled a' kertek mellett, míg el nem ér a' falu másik végére, hol nem áll istrázsa, onnét bátran be lehet hajtatni a' korcsmába.“

3) „Nyelvünk szegénységét árulják csak el a' hason szók“ vitatá egy anti-saphirianus igen kedvelt író C. grófné jelenlétében. „„És még se szeretném őket egészen száműzetni belőle — monda ez — a' néha igen frappant együveillésök végett is; így p. o. az inasok (Bediente) nem szoktak-e többnyire inasok (nervigt) lenni?“

4) Érzékenyen vált-el balatonlakta tiszt-társától egy felföldi. „És mikor fogjuk ismét egymást látni?“ kérdé zokogva a' hátra maradtot a' sopronvidéki: „„Ha az Isten éltet, jövő majus elején az állat-mutatáskor Bécsben““ vigasztalá az barátját. „De fele- ségedet is elhozdam oda!“ lön utósó kérelme a' távozóknak.

5) D-ben az uraság vendégfogadójára még egy emeletet, és benne nagy tánczteremet építettek. A' tudatlan építész nem elég erőkre hagyá a' fal küloldalait, úgy hogy a' cseréptető reátevésekor az összeomlástól méltán lehetett tartani: hozzá járulván az is, hogy a' terem padlázata hasonlóan gyengén feküdt, és így a' tánczolókra minden felől veszély közelge. Mindazáltal a' terem szerencsésen fedél alá jött; de a' vendéglőnek rettenetes magyarságú bál-hirdetményei sikeretlenek maradtak, miért ő a' helybeli főtisztnél haszonbére kisebbségéért könyör-gött. A' tiszt ezt minden okokkal együtt ex officio megjelenté uraságának, kitől ezen válasz érkezett-le rövid idő alatt: „Mivel a' táncz-kedvelő nemes környék legjobban attól fél, hogy uri vigalmaik alatt a' terem igen könnyen leszakadna: tehát megengedtetik két napi robot elengedése mellett a' parasztlegényeknek, leányoknak, és afféle pór-népnek ott egy egész éjjeli táncz, dombérozás, 's'a't. Ugy, ha a' táncz-szoba valahogy még is megmaradna, és le nem rogya, a' nemes uraságoknak ezentul semmi veszedelemtől se lehessen félniek.“ — A' próba megtétetett, és a' tánczteremben már én is igen vigan jártam a' keringőt.

6) A' nyári kellemes napokban fényes házi családjával jószágaira szö-kik Bécsből gróf F. a' szabad természetbe. — Szájtátva — magyar szokás szerint — nézik a' falu együgyű lakosai a' velek nyájasan mulató uraságnak tarka öltözetét, még tarkább tánczát; és sok egészséges parasztleány nem győzi eleget magasztalni az ifjú grófok leereszkedé-söket, valamint ezek igen aimablenak tartják egyszerűségét, és szene szokását. Az urfiak tanultak-e itt több természetét, és bemerték-e azt vinni a' fővárosba? nem tudhatni; de annyi bizonyos, hogy az uraság elmente után a' leány mind inkább szégyenel erős do-loghoz nyulni, és ügyesen tiporja-le a' modernizirozott írásszal a' deutschot, és galoppot! — (*Végzet követhetik.*)

H a s o n s z ó r e j t v é n y .

Hajdan magyar vezér voltam;
Vagyok föld hátulja is;
Sőt belőlem bort és vizet
Sokan isznak még ma is.

Keszthelyről S. F.

Előbbi rejtvény: Felhő.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.